

ARBEIDEREN

Nr. 9

1975 3. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 2.--

LES ...

INTERVJU MED MAGNE BLOM - SMÅBRUKEREN SOM HAR FORLATT SV OG INNTATT ARBEIDERKLASSENS STANDPUNKT.

Side: 5

OM INDEKSOPPGJØRET

Side: 3

HAMMERVERKSAGEN

Side: 12

VALGKOMENTAR

Side: 8

Indeksoppgjøret: SKÅNLANDUTVALGET I KLEPPE-EMBALLASJE! START KAMPEN MOT "PAKKE" VED TARIFFOPPGJØRET NÅ!

I ly av kommunevalgsirkuset har LO, NAF og staten nå klart å manipulere gjennom et indeksoppgjør over hodene på arbeiderne som i høyden gir 40% kompensasjon for prisstigningen! Prisstigningen hadde som kjent vært på 10%. Den realdisponible inntektsøkningen som følge

av indeksoppgjøret vil derimot bare ligge på ca. 4% (3% direkte lønnsøkning samt ca. 1% realinntektsøkning gjennom lavere skatt, barnetrygd, subsidier o.l.).

Dette er det reelle innholdet i Kleppes "pakke" til arbeiderne. Årets "kombinerte lønnsoppgjør", som årets pakke også heter, er sydd over lesten til indeksoppgjøret i 1973, som opprin-

Forts. side 4

HITRABØNDENES KAMP MOT SUPERMAKTENE

Hitra-bøndenes skattestreik har til formål å tvinge staten til å sørge for økte priser på kjøtt og melk samt å gjennomføre diverse skattelettelser, deriblant nedsettelse av investeringsavgiften.

Aksjonen illustrerer på klassisk vis to særkjennetegn på småprodusentenes håpløse kamp for å overleve i en kapitalistisk økonomi:

1. Staten framstilles av aksjonistene - i overensstemmelse med småborgernes eg-

Forts. side 9

OPPSIGELSENE VED SULITJELMA GRUBER: ØKT UTBYTTING MED STØTTE FRA FAGAPPARATET OG SV!

I løpet av høsten vil 188 arbeidere ved Sulitjelma Gruber bli oppsagt og førtidspensjonert. De 188 utgjør ca. en tredjedel av den totale arbeidsstokken.

Sulitjelma Gruber eies av Elkem-Spikerverket. Dette er et av de største monopolselskap i Norge. Konsernet har 8800 ansatte og hadde i 1974 ei rekordomsetning med et overskudd på 211 millioner etter investeringer. Hittil i 1975 har omsetninga økt i de fleste avdelingene i selskapet. Da Elkem-

Spikerverket overtok Sulitjelma Gruber ble det argumentert med at det er godt å ha et stort selskap i ryggen for å trygge arbeidsplassene. Dette var selvfølgelig ikke annet enn tomme ord - noe den siste utvikling tydelig viser. Konsernet har en helt klar plan for omlegging av drifta som går ut på å opprettholde produksjonen med redusert arbeidsstokk. Metoden er velkjent: Rovdrift på arbeidskrafta og ressursene. Samtidig som drifta skal stanses i to gruber

Forts. side 12

SINAI-AVTALEN EN FORELØPIG SEIER FOR USA OG DERES ALLIERTE

Som kjent har de sionistiske myndigheter i "Israel" og myndighetene i Egypt kommet fram til enighet om en avtale om Sinaihalvøya. Etter den nye tilbaketrekning vil sionistene kontrollere 87% av Sinai, FN 7% og Egypt 5,5%.

Det har vært mulig for det egyptiske regiment å frastå seg egyptisk jord først og fremst fordi den politiske

Forts. side 11

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Sentral adr.: Postboks 2863,
Kampen, Oslo 5
Tlf.: (02) 38 04 69

Bergen: Jan Erik Ryen,
Forstandersmuget 2 b,
5000 Bergen

MLU/Bærum: Postboks 41,
1345 Østerås

Drammen: Peter O. Pedersen,
Solberggt. 10 b,
3000 Drammen

Kristiansand: Ingeleiv Henden,
Skutevn. 6 e,
4620 Vågsbygd

Lillestrøm: Marie Nordby,
Bekkevn. 4,
2006 Løvenstad

MLU/Lillestrøm: Stein Hoftvedt,
Postboks 108,
2001 Lillestrøm

Stavanger: Egil Osmundsen,
Godeset,
4030 Hinna

KUL-kontakt/Trøndelag:
Knut Erik Agaard,
Carl Schjetnans vei 10
7081 Sjetnhaugen

Tønsberg: Tor Larsen,
Dronning Åsas vei 4 b,
3100 Tønsberg

Vennesla: Ole Langeland,
4652 Øvreleik

Porsgrund: Harald Baun
Strandvn. 48,
3900 Porsgrund.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG(KUL):

Bergen: Postboks 29,
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

Tromsø: c/o Svein Smelvær,
Inst. for samfunns-
vitskap, Universitetet,
9000 Tromsø

"NY TID"? NEI, TILBAKE TIL EF-KAMPEN!

I den indre striden mellom de mange retningene i SV mistet kjernen av "parti-eiere" og Dagbladradikalere i det gamle SF en avgjørende posisjon da "Orientering" i høst ble nedlagt til fordel for det nye SV-organet "Ny Tid". Når det gjelder "Orientering", kan vi ikke se at arbeiderklassen har tapt så mye som en millimeter terreng på nedleggelsen av denne tumleplassen for kulturradikale stiløvelser og uforpliktende moralisering over verdenssituasjonen. Men like lite har arbeiderklassen vunnet på "Ny Tid".

Den gamle SF-hjernens hovedbekymring i forbindelse med "Ny Tid" var at avisa skulle bli et "ensrettet menighetsblad" for det nye SV. Og riktig nok er "Ny Tid" blitt et nærmest fullkomment uttrykk for SV – men da nettopp på grunn av mangel på "ensretting", dvs. på grunn av at avisa spriker i nøyaktig like mange retninger som SV selv.

Denne "åpenhet i alle ender" henger sammen med SVs karakter og opprinnelse. SV er ikke et parti, men en allianse av Moskva-revisjonister og fagbyråkrater i NKP, pasifister, kulturradikalere og populistiske fra SF, faglige byråkrater fra AIK, samt av feminister, "øko"-politikere osv. både i og utenfor disse grupperingene. Det som brakte disse kreftene sammen, var den felles motstand mot norsk medlemskap i EF. Når EF-motstanden nå mer eller mindre har mistet sin aktualitet kommer alle SVs innebygde motsetninger etter hvert til å overskygge enheten.

Denne utviklingen preger ikke minst "Ny Tid". På den ene siden må alle de forskjellige strømningene og retningene slippes til, noe som gir et helt rotete helhetsinntrykk. På den andre siden er avisa gjennomsyret av en nostalgisk lengsel tilbake til EF-kampen og en febrilsk leting etter saker som kan gjenopplive EF-alliansen. I "Ny Tid"s første nummer er det Hitra-bøndenes skattestreik som tilskrives karakter av "alliansen fra kampen mot EF som har vokst fram igjen". Lederen i nr. 3, som nærmest moraliserer over at mellompartiene (SP, V og Kr.F.) ikke står på linje med SV, slutter med følgende hjertesukk: "De sprekker som EF-kampen skapte i den borgerlige leiren, og som kunne blitt kimen til oppbrudd fra konservativ politikk, sementeres nå igjen. Og de gamle skillelinjer, som de garvede heldagspolitikere kjenner ut og inn og behersker vel, dominerer igjen bildet". Lederen i nr. 5 synger videre på den samme klagesangen: "Dei to store partia har makta å gjennomføra ein kommuneval-

kamp der skiljelinene frå EF-kampen er sette til sides". En kjempeoverskrift på midtsidene i samme nr. forkynner: "HØGRE OG AP VIL GJERNE GLØYME EF-KAMPEN".

Det er ikke tilfeldig at "Ny Tid" bruker en hel leder på å moralisere over mellompartienes tilnærming til Høyre. En ting er alle de til dels motstridende strømningene innen SV enige om: ønskeligheten av å gjenopplive den småborgerligledede alliansen fra EF-kampen, en allianse der arbeiderklassen ble trukket med i kampen mot EF-medlemskap på småborgerskapets og småkapitalens reaksjonære premisser. Når småborgerskapets og småkapitalens "mellom" partier nå viser sitt sanne ansikt, truer dette med å underminere det småborgerlige hegemoniet som ble skapt i deler av arbeiderklassen under EF-kampen, og som var grunnlaget for SVs dannelse og framgang.

"Ny Tid"s (og SVs) klassekarakter viser seg ikke minst i avisa i sitt første nummer var i stand til å tie helt stille om det viktigste anslaget mot arbeiderklassen på det nåværende tidspunkt, Kleppe-pakka, mens hovedoverskriften på 1. side lød: "Kritisk situasjon for dei som produserer maten".

Samtidig forkynner "Ny Tid" stadig oftere at SVer et "revolusjonært, marxistisk masseparti". For hver gang det gjøres, lyder det stadig mer hult – forhåpentligvis også for alle ærlige revolusjonære innen SV.

HB.

LES OGSÅ

Teoretisk tidsskrift for
**KOMMUNISTISK
ARBEIDERFORBUND**

Postboks 2863, Kampen Oslo 5

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 206842

Redaksjon:
Einar Berg
Jan Erik Ryen
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken

Ansvarlig: Eyvind Viken.

Trykk: Eget Kontor-offset.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.20.-
Røde Fane pr. år - kr.28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 42
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 30.- pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

BRYT SPILLET!

Kommunistisk Arbeiderforbund er ennå en liten organisasjon. Men vi arbeider målbevisst med vår hovedoppgave: Å få etablert en slagkraftig ledelse for den norske arbeiderklasse - det kommunistiske parti. Det er vår overbevisning at noen slik ledelse ikke finnes i dag, og at ikke engang konturene av en slik ledelse kan skimtes der mange ville vente - i det offisielle "venstre" omkring arbeiderbevegelsen.

Kjennsgjerninger i den seinere tid viser at i det minste mistanken om det samme er utbredt i arbeiderklassen. SV's sammenbrudd som alternativ for arbeiderne i en tid hvor klassekonflikten skjeperes p.g.a. den økonomiske krise blei klart demonstrert i kommunevalget - og det uten at AKP med ei aggressiv "linje" kunne ta opp frafallet. Det er in-

gen tilfeldighet at arbeidere som har forlatt DNA's klassesamarbeidslinje nå har vendt samtlige partier ryggen.

Den økonomiske krise som nå ryster og så det norske samfunn kan bare erkjennes som utslag av en lovmessig utvikling i kapitalismen som system og kan ikke "repareres" innenfor kapitalismen. Det vil gå opp for flere og flere at sikring av arbeidsplasser og framgang for folket bare kan nåes ved å knuse kapitalismen som system. Å mobilisere arbeiderbevegelsen politisk uten å stille spørsmålet slik er et bedrageri som det etterhvert vil bli vanskeligere å dekke over. Men det ville være utillatelig å gå ut med parolen: sosialistisk revolusjon i Norge i dag! Dette i erkjennelsen av at arbeiderklassen, den eneste egentlige revolu-

sjonære klasse som uten å "miste" noe vil være revolusjonens bærer og sosialismens lederklasse, - ikke verken ideologisk eller organisatorisk er sterk nok i forhold til det nasjonale borgerskap og det internasjonale kapitalistiske systems kontroll i dag. Betingelsene er ikke tilstede for å erobre det nødvendige proletariats diktatur. Dette gir kommunistene oppgaver i dag med å påvirke betingelsene ut fra sin erkjennelse.

Har så ikke kommunistene en offensiv oppgave i dag med å reise arbeiderklassen til kamp? Jo, så menn!

Det umiddelbare resultat av den økonomiske krise i dag om ikke arbeiderne organiserer seg i klassekamp for sine økonomiske kår, blir en kraftig utarming av arbeiderne som også vil svekke dem politisk.

Kapitalistenes praktiske politikk når "overproduksjons"-krise truer deres profitter og individuelle eksistens er å kompensere tendensen med ytterligere utbytting av "egne" arbeidere - med lønnsnedslag, intens rasjonalisering og inflatorisk undergraving av lønnsverdien. Resultat: Ytterligere senking av kjøpekraft og dermed flere usolgte varer - deretter produksjonsstans, innskrenkninger og oppsigelser.

"Arbeider"partiet DNA har påtatt seg å bidra til å "reparere" på tilstandene gjennom sin rolle som statlige administratorer. Men for hvem "reparerer" de? Jo, for kapitalistklassen som helhet - omkostningene til "medisinen" skal den samlede arbeiderklassen bære. Kuren tar sikte på å redde borgerskapets fellesinteresser som nettopp holder dem sammen som herskende klasse. Systemet skal ikke svekkes!

LO er tildelt sin rolle som organisator av kontrollen med arbeidskrafta for systemet. Faglig kamp fra arbeiderne side for å møte nedslag i arbeidslønn, ukompensert prisstigning, arbeidsløshet med krav overfor sine utbyttere, har denne "arbeiderledelsen" påtatt seg å nedkjempe. Videre skal de faglige organisasjoner på bedriftsplan tvinges til medvirkning for å skape ro og resignasjon ved oppsigelser og innskrenkninger. En "stram inn livreima"-kampanje som det forventes å gå sport i.

Statlige tiltak med understøttelse av direkte nødlidende arbeidsløse framstilles som "realistisk framadrettet" politikk som man krever applaus for - og det er det man byr! Reallønnstap skal tåles - skattetrekk og øking av barnetrygd skal sikre lønnsandelen.

Dette er bløff, ikke minst av den enkle grunn at statsbudsjettet m.h.t. administrasjonsutgifter og subsidier til profitt i næringslivet ikke skal senkes, men tvert om økes, og at (omvendt) profittskatt ganske enkelt vil synke!

Det man gjør gjennom "Kleppe-pakka" er rett og slett å sørge for almen ned-

Til Folkerepublikken Kina og Kinas Kommunistiske Parti.

Kommunistisk Arbeiderforbund hilser Folkerepublikken Kina, dets folk og seierrike kommunistiske parti i anledning 26-årsdagen for frigjøring av det arbeidende kinesiske folk og grunnlegging av Folkerepublikken Kina.

Under ledelse av Kinas Kommunistiske Parti, med dets store leder Mao Tsetung, er proletariats diktatur erobret og befestet, bygginga av sosialismen er et faktum og veien fram til kommunismen er staket ut med sikker kurs. Den store kulturrevolusjonen var et kraftig steg framover. Kampen mellom proletariat og borgerskap blir nå mer enn noen sinne hevet til: Total tilintetgjørelse av de gamle klassesamfunns undertrykkelsesformer og uttrykk - i basis og overbygging. Den moderne revisjonisme led avgjørende nederlag.

Det kinesiske folks store framgang under proletariats revolusjonære lederskap er den største inspirasjon for hele verdens proletariat og undertrykte folk og nasjoner. Den kinesiske proletariske statsmakt har med sin inntreden på verdensarenaen, med autoritativ styrke, kunne spille en særlig rolle for å svekke imperialismens kvelertak over verdens folk. Dette har bidratt til å styrke betingelsene for folkenes frigjøring og sosialismens seier i internasjonal målestokk.

USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismens kamp for verdensherredømmet og deres evne og tendens til å utløse krig og ekspansjon vil i siste instans allikevel knuses av revolusjonen.

Arbeidernes bevegelse og kommunismen vil seire - Marxismen/Leninismen - Mao Tsetungs tenkning vil være ledetråden.

Lenge leve Folkerepublikken Kina!

Lenge leve Kinas Kommunistiske Parti og dets formann Mao Tsetung.

Lenge leve den proletariske internasjonalismen!

Kommunistisk Arbeiderforbund

Kjell Hovden

Formann

Forts. neste side

pressing av arbeidernes reallønn ved å nekte lønnskompensasjon for prisstigning samtidig som man tar en del av den nedskjærte arbeidslønn og putter inn i helt nødvendige støttetiltak der man ellers ville bli helt opprødd for levebrødet (de helt arbeidsløse og arbeiderfamilier med flere barn). 30% dekning for en faktisk reduksjon av timelønnene på rundt kr.3.- er taket som er satt. (De andre "tiltakene" vil vi nok måtte betale med ytterligere inflasjon før de kommer til utbetaling utover neste år!) Og dette har LO forpliktet landets lønnstakere til i avtale med NAF og staten! Ikke bare det, man har åpent sagt at denne operasjonen gjennom det såkalte Kontaktutvalget gir en pekepinn om hvordan lønnsfastsettelse for framtida skal institusjonaliseres. Som Skånlandutvalgets innstilling i sin tid ville fram til: Statlig dirigering gjennom forpliktende deltakelse av de økonomiske "interesseorganisasjonene" med juridisk statlig lovoverbygging som neste skritt. De faglige organisasjoner blir innarbeidet i et korporativt statsystem etter tradisjonelt fascistisk mønster! (Kfr. Mussolinis "Carta di Lavoro" e. "Regelverk for arbeidslivet")

DNA og LO skal sikre orden og ro for kapitalismen - og arbeiderne skal kjenne seg like trygge som tyske og italienske arbeidere i sin tid skulle, mot anarki og usikkerhet for å bli overlatt til seg sjøl (- noe de utvilsomt ville risikere om de gamle borgerlige partiers liberalistiske "la skure"- og "la enhver grafse til seg det han kan"-politikk skulle bli bærende for borgerstaten).

Dette er vilkårene den norske arbeiderklassen i dag står overfor, og derfor må kampen reises. Det er typisk for dagens "venstre" sin udugelighet at f.eks. SV (ikke NKP unntatt) ikke bekymrer seg synnerlig med å sette spørsmålet om å bryte dette spillet i aller første rekke. Deres bekymring ligger i om de skal opptre som valgparti eller valgforbund og å konkurrere best mulig i det borgerlige valgsirkus. Hva man presterte å "prioritere" i sin mobilisering under kommunevalgkampen i dagens situasjon hadde ingen sammenheng med arbeidernes mest presserende behov (og det skjønne arbeidere flest!)

AKP satset friskt på kritikk av DNA og LO-ledelsen og "de borgerlige agenter" i SV. Men innholdet i kritikken mot SV (i tillegg til den åpenbart nødvendige kritikk av Moskva-revisjonistene i "rest"-NKP) viste bare at AKP ville vise at de bedre kunne lede den småborgerlige folkebevegelse. AKP-erne

kastet seg uhemmet på Hitra-bøndenes aksjon. Ja, deres bud til arbeiderklassen var at den skulle underlegge sin strategi for småborgerskapets "skru historiens hjul tilbake"-kamp, - det er resultatet av AKP's tese "hele folket mot monopolkapitalen". Denne "folkefronten" (se Hitra) blir unektelig nasjonal når man ser at ALP's kennel og SP's høyrefløy sammen med AKP er støttroppene! (Etter at Berge Furre i SV ved sjølsyn hadde erfart hva det hele gikk ut på stilte også SV som kandidat til ledertrøya i kobbelet - men uten hell.)

Kommunistisk Arbeiderforbund mener det ikke er nok å protestere overfor LO mot for dårlige resultater av tvangsdiktatet ved årets indeksoppgjør - heller ikke "mot mangelen på særlige ikkediskriminerende bestemmelser for kvinner ved oppsigelser og innskrenkninger" som SV-formann Berit As sa i TV. før kommunevalget. Berit As sa seg ellers fornøyd med DNA-regjeringas tiltak!

NKP-fløyen i SV godkjente positivt i "Friheten" pakkelsen som prinsipp, - de var jo også fadder for den i 1973.

Vi ser det som positivt at progressive arbeidere vender ryggen til dette falske venstre slik de gjorde ved valget, men holdninga må ikke føre til resignasjon! Derfor oppfordrer vi arbeiderne til å organisere lønnskampen utenom LO-byråkratiet som en offensiv mot profitten. SV's småborgerlige opportuniste og AKP's småborger-offensiv må isoleres fra arbeidernes kampformasjoner.

Det må - og det lar seg gjennomføre - organisert og resolutt kamp mot oppsigelsene. Parolen må være: Ingen tap av arbeidslønn - produksjonsinnskrenkninger eller ei!

At DNA er den beste kriseløser for kapitalismen, betyr bare at de er en strategisk fiende. Ikke ønsker vi å støtte sikring av profitten - og ikke ønsker vi å støtte opp under kapitalismen når den vakler - nettopp da bør vi ramme den som hardest.

En offensiv kamp fra arbeiderklassen i denne situasjon må føre til svekkelse av kapitalismen og dermed til uthuling av borgerskapets makt. Det er også mulig å sprengte ut arbeidende bønder, fiskere og andre fra småborgerskapets klassebevegelse og til arbeiderklassens sosialistiske standpunkt ved en framgangsrik offensiv.

Foruten de umiddelbare, helt nødvendige økonomiske resultater for arbeidsfolk, vil en resolutt lønnskamp styrke arbeiderklassens politiske posisjoner overfor borgerskapet. Denne kampen vil tjene arbeiderklassens langsiktige strategi: å rydde veien fram til den sosialistiske revolusjon.

SV-pampene som var tilstede, så mye som åpnet kjeften til protest.

Dermed har LO-forræderne kommet et stort skritt videre med sitt forsøk på å lure Skånland-utvalgets innstilling inn bakdøra, etter at motstanden i arbeiderklassen gjorde det umulig å gå inn for selve innstillingen. Ja, mer enn det. Sammen med staten og NAF er de i ferd med å skaffe seg et redskap til korporativ kontroll med utviklingen som er enda mer effektivt enn Skånland-forslaget. Det er ikke tilfeldig at nestformann Høidahl i et foredrag for NTL i Oslo opplyste at hovedgrunnen til at LO hadde gått mot Skånland-utvalget, var at i dette utvalgets foreslåtte "statlige inntektsråd" skulle det være representert en hel rekke også mindre næringsorganisasjoner. Poenget er her

LES OGSÅ

PROLETARIAT I ALLE LAND FOREN DERE

GNISTEN

Organ for Kommunistisk Universitetslag

Fås ved henvendelse til:

Kommunistisk Universitetslag,

Postboks 3815

Ullevål Hageby

Oslo 8

at i Kontaktutvalget er bare de "store" organisasjonene representert, slik at det her vil være lettere å kjøre gjennom storkapitalens og dens forlengede arm, DNAs og LOs, politikk. Styrkingen av Kontaktutvalget er derfor en mer tilslørt korporativisme enn Skånland-utvalgets forslag, som gikk inn for opprettelse av et permanent statlig inntektsråd med bestemmende myndighet. Men samtidig er mønsteret fra indeksoppgjøret en mye mer sentralisert og derfor effektiv korporativisme.

Inspirert av suksessen med årets "kombinerte lønnsoppgjør" har LO-toppe-ene allerede nå begynt å snakke om muligheten av samme type løsning ved vårens tariffoppgjør. Det er allerede teknisk lagt til rette for dette ved at skattelettelsen i indeksoppgjøret bare skal gjelde ut tariffperioden, dvs. ved at staten på dette tidspunkt naturlig vil koples inn.

Årets indeksoppgjør danner det hovedmønster som kapitalen, dens stat og dens LO-lakeier vil følge i den offensiven for lønnsnedslag som vil bli sterkere og sterkere etterhvert som kapitalismens økonomiske krise forsterkes og profittraten presses ytterligere. Skal arbeiderklassen på denne måten bøye kne og betale for kapitalens krise? Dette er Arbeiderpartiets linje, og det er i siste instans også SVs linje, trass i endel uklarheter. SV mobiliserte aldri til kamp mot indeksoppgjøret under årets kommunevalgkamp. Formannen i SVs faglige utvalg, Ove Larsen, var riktig nok frampå med en "dristig" uttalelse om at det måtte gis 100% priskompensasjon fordi kapitalistene hadde "råd" til det. Men slik taler bare "arbeider"-ledere som grunnleggende er innstilt på å rette seg etter det kapitalistene har "råd" til! I nr. 5 av SV-avisa Ny Tid er hovedanklagen mot det "kombinerte lønnsoppgjøret": "Staten overtar arbeidskjøpernes avtalefestede lønnsansvar uten at det blir gitt noen gjenytelser i form av innsyn/kontroll, medbestemmelse eller tilbakebetaling i oppgangstider." Så vet vi det! SV vil sørge for at kapitalens egen stat skal få disse gjenytelsene fra kapitalen! Klarere kan SVs strømlinjeformede korporativisme ikke uttrykkes!

Vi i Kommunistisk Arbeiderforbund mener derimot at det ikke er arbeiderklassens oppgave å "stabilisere" kapitalismen ved å gå med på lønnsnedslag osv., men å angripe kapitalens tilranede profitt og styrte den kriseherjede kapitalismen til fordel for sosialismen og arbeiderklassens egen stat. Nye pakkelsninger må slås tilside ved å forberede egne krav og kamp nedenfra, uavhengig av LO-apparatet. Forbered vårens tariffoppgjør nå! Trekk lærdom av de ulovlige streikene!

Indeksoppgjøret

Forts. fra side 1

nelig ble foreslått av revisjonistene i NKP, og førte til reallønnsnedgang på samme måte som årets pakke. Oppgjøret er forberedt og gjennomført av det såkalte Kontaktutvalget (staten, LO, NAF, Norges Bondelag, Norges Bonde- og Småbrukarlag og Norges Fiskarlag) og et nytt underutvalg under dette utvalget. Det avsluttes med behandlingen av statsbudsjettet i oktober.

Ikke på noe tidspunkt har arbeiderne fått tatt stilling til denne pakka. Den ble opprinnelig kjørt fram på et felles forbundsstyremøte i LO, uten at f.eks.

OM Å INNTA ARBEIDERKLASSENS STANDPUNKT

I begynnelsen av september hadde "den røde Arbeideren" en samtale med Magne Blom, som ved siden av en lærerstilling i barneskolen driver med oppdrett av okser for slakt på et småbruk i Øygarden vest for Bergen. Magne har lenge vært aktiv i SF, seinere i SV, men har nå tatt kontakt med Kommunistisk Arbeiderforbund.

- Hvorfor sluttet du i sin tid opp om det tredje standpunkt?

- Jeg var, og er, opptatt av situasjonen til fiskere og småbrukere i utkantsstrøkene, en situasjon som karakteriseres ved lite utkomme av hardt slit, og en derav følgende fraflytting. SF var det partiet som klareste uttrykte kravene til utkantbefolkningen. Etter å ha tilegnet meg endel kjennskap til marxismen, innså jeg at SF's krav ikke gikk ut over rammen til det kapitalistiske systemet her i landet, at de historisk sett pekte bakover. Dette førte med seg at jeg måtte foreta en omvurdering av partiet.

- Denne omvurderingen førte altså med seg at du tok kontakt med KA, som jo ikke regnes for å være særlig bondevennlig?

- Det er groteskt hvordan bl.a. AKP-gruppen har framstilt KA's forhold til landbruket, ei framstilling som likner svært lite på det jeg har lest i KA's publikasjoner. Jeg er enig med KA i at eiendomsforholdene i landbruket må oppheves, forhold som i dag spesielt rammer småbrukerne. Våre interesser er i dag tosidige: på den ene side, som yrkesgruppe, å drive jorda, på den andre side, som del av en klasse, å eie den. Disse interessene er i et høyt utviklet kapitalistisk land som Norge uforenlige. Det som ikke tjener småbrukernes interesser her i landet er de illusjoner om fortsatt privat eiendomsrett til jorda som blir spredd av "marxister" i SV og deres ideologiske satelitt, AKP.

- Hva med en klasseallianse mellom arbeiderklassen og bøndene mot rasering av utkantene?

- Arbeiderklassen er i Norge i dag den eneste revolusjonære klassen, og dens maktovertakelse er forutsetningen for fortsatt drift av jorda her i landet. Klasse defineres ut fra forholdet til produksjonen, og jordeierne på landsbygda er selvfølgelig interessert i å beholde jorda. Kommunismens politikk overfor småbrukerne må være å få disse over på arbeiderklassens standpunkt. Dette forutsetter en langt sterkere organisering av arbeiderklassen enn i dag.

- Hvordan ser du på utviklingen i SV?

- Kretsen rundt Martin Gunnar Knutsen har svært liten basis blant SV's velgere og medlemmer. Denne svært moskvatro linja tror jeg blir uinteressant i SV-sammenheng etter landsmøtet til NKP. Tilbake står vi med to linjer: først ei klart sosialdemokratisk som har hatt store problemer med å avgrense seg fra DNA. Frafallet fra SV finner først og fremst sted blandt arbeidere som ikke lenger ser venstre-reformismen som et alternativ til reformismen. Det er denne gruppa som er av størst interesse for kommunistene. Til sist har vi den "grønne" linja som ble sterkt konsoli-

dert i EF-kampen. Det er klare forbindelser mellom denne og krefter i Venstre.

- Hva med å gjøre SV til et revolusjonært parti?

- Min erfaring fra arbeidet i SV er at det er svært vanskelig å reise en prinsipiell diskusjon, - aksjonen blir satt i forgrunnen, bakgrunnen for denne diskuteres ikke. Jeg var for eksempel på SV's oljeseminar, som konkluderte med krav om statlig drift av oljeutvinningen. Det ble prøvd å reise en diskusjon om statens klassekarakter, men forsøkene ble raskt torpedert. "Vi ødela

konferansen", var svaret vi fikk. Jeg har såvidt hatt kontakt med en såkalt venstre-opposisjon i SV, som er ei videreføring av linjer fra SFU. Det som særkjenner denne opposisjonen, er at den betrakter ledelsen i SV som grunnlaget for SV's politikk. Spørsmålet om å skifte ut denne betraktes som det vesentlige. En kritikk av det materielle grunnlaget for SV, klassekarakteren, har disse aldri gitt seg ut på. Opposisjonens marxisme er således noe tvilsom. Jeg vil gå så langt som å hevde at opposisjonens objektive funksjon blir å lamme kritiske krefter i SV, - å stoppe kritikken på et for organisasjonen ufarlig nivå. Jeg vil oppfordre opposisjonelle til å studere KA og KUL's kritikk av SV.

Intervjuer: Jer.

Menningen Tirsdag 9. september 1975

Bjørn Unneberg (Sp.):

Bøndene er dagens proletarer

— Hvem er proletarene i Norge idag? Er det industriarbeideren i Nedre Telemark med 40 000 kroner i gjennomsnittsinntekt, 40-timers uke og fire uker ferie, eller er det bonden på Hitra med snaut 20 000 kroner, opp til 60 timers arbeid i uken og ingen ferie? Spørsmålet ble stilt av stortingsrepresentant Bjørn Unneberg (sp) på et møte i Porsgrunn igår kveld, og han besvarte det

Unneberg mente vi trenger en demokratisk norsk landbrukspolitikk, og at hver kommune må formulere sine egne landbrukspolitiske og økonomiske mål. Han hadde et klart budskap: i Norge må vi gå inn for mer allsidig og sosialt rettferdig økonomisk utvikling. Porsgrunn virker effektivt — den er et eksempel på en vellykket utvikling. — Men det er viktig å huske på at vi ikke kan være så selvsikre at vi

Alene landbruket er landbruksstaten. — På samme måte som Arbeiderpartiet — så vil vi som god jordarbeider og effektivt landbruk som har raskt utviklet seg i etterkrigstiden. Det er den som har gjort det

selv — Norske arbeidere får det ofte fremstilt slik at de store, stygge utsugere er bøndene, grunnfeilistokratiet, sofaliggenne. Det er så en kunne få lyst til å skrike ut: Reis til Hitra og prøv å finne ut hvem som utsuger og hvem som blir utsugt både økonomisk og sosialt.

er representert og utveksling av verdier mellom og innad i landet. — Det er ikke bare det som er viktig, men også det som er viktig for utviklingen.

Unneberg mente at effektivt landbruk, med moderne utrustning og planlagt arbeid, er viktig for utviklingen. Høytidene, som landbruksarbeideren, og høytidene, som landbruksarbeideren, er viktig for utviklingen. — Men det er viktig å huske på at vi ikke kan være så selvsikre at vi

Bjørn Unneberg, stortingsrepresentant for Sp, og en av de viktigste proletarer idag.

egentlig står, men bare tenke på alle de små skrittene som er nødvendige for å nå målet. — Det er viktig å huske på at vi ikke kan være så selvsikre at vi

Bjørn Unneberg er en av de viktigste proletarer idag. — Det er viktig å huske på at vi ikke kan være så selvsikre at vi

Skattelettelser vil „sikre” jorden på sykepleiere

Å sikre tilgangen på sykepleiere, erklarte Høyres Jo Benkow i et foredrag i Porsgrunn den 8. september, og la til: — Ikke industriarbeideren i Nedre Telemark med 40 000 kroner i gjennomsnittsinntekt.

BØNDENE DAGENS PROLETARER!?

Hitra-bøndenes skattestreik har inspirert til de merkeligste framstillinger av virkeligheten fra småborgerskapets talsmenn.

- Bøndene er dagens proletarer! uttalte SP-stortingsmann Bjørn Unneberg i et foredrag i Porsgrunn den 8. september, og la til: — Ikke industriarbeideren i Nedre Telemark med 40 000 kroner i gjennomsnittsinntekt.

Slikt er det bare mulig å si etter at såkalte sosialister i SV og AKP i årevis har konsentrert seg om å støtte bøndenes økonomiske interessekamp.

Men Unneberg hadde likevel også omsorg for arbeiderne. Han var blant annet bekymret for at selv om industriarbeideren har en så "høy" årsinntekt som 40 000 kr. (!), er han jo i den uheldige situasjon at han må gi hele inntekten tilbake til industri- og handelskapitalen fordi han må kjøpe alle de forbruksvarene han og hans familie trenger for å overleve.

Akkurat her kunne Unneberg ha forstatt hvorfor det er industriarbeideren, og ikke bonden, som er proletar, dvs. eiendomsløs lønnsarbeider. Men nei, Unneberg trakk helt andre konklusjoner. Han mente tvert om at siden industriar-

beideren likevel ikke har noe igjen på kistebunnen når forbruksvarene er kjøpt inn, kan han like godt gi opp å kjempe for høyere lønn.

Dette var idealisten Bjørn Unnebergs høye råd til de lavt-tenkende, "materialistiske", industriarbeiderne.

Og han la til: "I denne lønnskampen har arbeideren nøyaktig samme chance som i kappløpet med sin egen skygge. Han makter ikke å kappfly med sin egen skygge. Han makter ikke å kappfly med prisene. Og hva verre er: Han tvinges inn i en galopp der ingen lenger spør hva jordens ressurser egentlig tåler, men bare tenker på sin egen andel. Han tvinges til en usolidarisk holdning, for bøndene blir hengende etter, de tryggede blir hengende etter, alle svake blir hengende etter. Og hans egen sjel blir bare fylt av en stadig voksende tomhet og uro."

I solidaritetens og sjelens navn ville Unneberg derimot gi full støtte til bøndenes kamp for de høyere matvarepriser som arbeiderne likevel ikke klarer å holde følge med! Og her har han de småborgerlige sosialistene både i SV og AKP for fullt i ryggen!

HB.

Arvid Hansen.

Arvid G. Hansen:

"Fra Lassalle til Lenin" III

Reformpolitikken periode.
Venstreretningen.

Fra tiden omkring århundreskiftet blir Det norske arbeiderpartis politikk mer og mer opportunistisk. Førerne taper mer og mer bevegelsens revolusjonære mål av syne og drukner i døgnpolitikens malstrøm. "Det norske arbeiderparti er et politisk reformparti", sa Magnus Nilsen på landsmøtet i 1903. Og etter landsmøtet i 1911 skrev Jeppesen i Det norske arbeiderpartis hovedorgan:

"Når man taler om taktikk må man holde for øie at socialdemokratiet inntar det prinsipielle standpunkt at det har erklært sig for et reformparti og bestemt den parlamentariske virksomhet som middel til fremme av partiets formål.

Den overveiende del av vårt spesielle program er reformposter, det vil si krav som søkes gjennomført i den hensikt å mildne noen av den kapitalistiske ordnings verste onder. Det er derfor ikke utelukket, det er tvertimot en kjensgjerning at man innen de borgerlige partier finner folk som i tilfelle vilde være med på å støtte gjennomførelsen av flere av våre programposter. Vårt program er med andre ord opportunistisk og tvinger vårt parti til rett ofte å føre opportunistisk politikk og taktikk".

Ved programrevisjonen i 1911 fremsatte den revolusjonære opposisjon, som i første rekke representertes av ungdomsforbundet, forslag om vedtagelse av et marxistisk program for partiet. Det var et forslag basert på en marxistisk analyse av kapitalismens utvikling, og som ut fra erkjennelsen av klassemotsetningenes tilspissning tok sikte på å styrke og stålsette partiet med den oppgave for øie å bli et revolusjonært klassekampparti, som kunde "organisere proletariatet så sterkt at det kan feie borgersamfundet med dets klasseforskjell og utbytning overende og ved makt gjennomføre socialismen". I det program som ble vedtatt og som rummer en rekke av de slagord og anskuelser som Marx bekjempet i sin kritikk av Gotha-programmet og Lassalleanismen idetheletatt - sies der intet bestemt om hvorledes arbeiderbevegelsen skal kunne føre frem til et socialistisk samfund. Men det er underforstått at det er gjennom parlamentarismen og det borgerlige demokrati, gjennom valgene til det "folkevalgte" storting, gjennom reformer gjennomført i samarbeide med liberalismen, ad evolusjonens vei. Derfor knesatte også landsmøtet en taktikk i kommunepolitikken, som gikk ut på at partiet skulde alliere sig med venstre ved ordførerval-

gene i tilfelle av at "virkelige fordele for de arbeidende klasser og saker av utpreget demokratisk natur fremmes". Reformpolitikken linje, den åpent proklamerte opportunistisme med hensyn til partiets politiske oppgaver førte konsekvent til knesettelse av koalisjonspolitikken linje. Mens partiet hadde begynt sin politiske løpebane med å proklamere brudd med liberalismen blev nu samarbeide med venstre for gjennomførelse av "demokratiske reformer" partiets taktikk. Opportunismen hadde seiret i partiet.

Samtidig blev "kommunesocialismen" det store slagord for den nye, reformpolitikken periode. I de arbeiderstyrte kommuner blev skolevesenet forbedret, alderdomspensjon innført o.s.v. Og da krigen kom med dens mange offentlige inngrep og kriseforanstaltninger med provianteringsråd, kommunal vareformidling o.s.v. fikk denne politikk ny vind i seilene. De karakteristiske resultater fra denne periode var kornmonopolet, husleiereguleringen, skolebespisningen og det frie skolemateriell, den kommunale handel, lovfestelsen av 8-timersdagen.

Denne periode opviser også en viss stigning av arbeidernes reallønn, overhodet en faktisk forbedring av arbeiderklassens levestandard. Det var den kapitalistiske blomstringsperiode i vårt land, industriens store ekspansjonsperiode i sammenheng med de store vannfallsutbygninger.

Særlig perioden 1914-20, da den norske industri på grunn av krigen opnår en midlertidig monopolstilling, utmerker sig ved et stormende tempo i den industrielle utvikling, tilpasset efter særegne internasjonale markedsforhold. Industriarbeiderklassen vokste raskt i antall, fagorganisasjonen nådde et medlemstall som aldri hverken før eller siden. Arbeiderklassens posisjoner styrkedes. Dens sociale erobringer skapte en revolusjonær optimisme som blev ytterligere stimulert ved begivenhetene i Europa umiddelbart efter krigens avslutning. Her ligger forklaringen til den sterke forskyvning til venstre innen arbeiderbevegelsen i 1918 og Det norske arbeiderpartis innmeldelse i Komintern, bruddet med Amsterdam og den 2. Internasjonale og godkjendelsen av Moskvateserne av 1920.

Den opadstigende linje i den norske kapitalismes utvikling hadde ennå ikke kulminert da den russiske arbeiderrevolusjon i 1917 skapte en ny internasjonal situasjon, skapte nye betingelser og nye oppgaver for arbeiderbevegelsen i alle land. Den russiske revolusjon bragte ikke bare reformer av den art

Vi fortsetter her med det tredje utdraget av Arvid G. Hansens historiske framstilling av norsk arbeiderbevegelse fram til 1929, "Fra Lassalle til Lenin" (Oslo 1929). Her skisseres bakgrunnen for venstre-retningens seier i DNA i 1918, denne retningens styrke og svakhet, og den tranmælske sentrismens rolle antydes. Vi oppfordrer våre lesere til å tilegne seg arbeiderklassens historiske erfaringer, og anvende dem i dagens klassekamp!

som f.eks. den norske arbeiderbevegelse hadde oppnådd gjennom sociallovgivningen o.s.v., den gav arbeiderklassen den fulle politiske makt og herredømmet over landets produksjonsliv. Uten å besitte et "demokratisk" folkeflertall ved valg, uten å være i besiddelse av almindelig stemmerett, var den russiske arbeiderklasse blitt den herskende klasse i sitt land. Denne verdenshistoriske begivenhet måtte i forbindelse med med krisen efter verdenskrigen gjøre det mektigste inntrykk på arbeiderne verden over og fremkalle ideologiske forskyvninger innen arbeiderbevegelsen med sikte på arbeiderklassens revolusjonære makterobring.

Den russiske revolusjon virket som en levende bekreftelse på de revolusjonære tanker som ungdomsforbundet og fagopposisjonen av 1911 hadde båret innen den norske arbeiderbevegelse. Begivenhetene i 1917 var sterkt medvirkende til at venstreretningen nådde frem til makten i Det norske arbeiderparti allerede i 1918, på et tidspunkt da arbeiderpartiets reformpolitikk ennå ikke hadde løpet linen ut, og da derfor fristelsen til å lage et mismask av reformistisk og revolusjonær arbeiderpolitikk var særlig stor.

Hvilken varig positiv innsats i arbeiderbevegelsen ydet den revolusjonære venstretrøff i den kapitalistiske oppgangspe-riode frem til 1920?

Venstreretningen holdt det revolusjonære mål, sprengningen av kapitalismen, erobringen av samfundsmakten, innførelsen av socialismen, levende blandt arbeiderne. Den skapte et program for fagbevegelsens revolusjonering. Den utbygget de faglige samorganisasjoner med sikte på å forvandle dem til revolusjonære klassekamporganer. Den førte en hensynsløs kamp mot meglings- og voldgiftsloven. Den førte kamp mot den borgerlige militarisme. Den advarte mot de parlamentariske illusjoner og overtroen på det borgerlige demokrati. Den støttet de internasjonale revolusjonære bestrebelser gjennom Zimmerwald. Den utførte et utrettelig agitasjons- og organisasjonsarbeide for å dyktiggjøre den norske arbeiderklasse til revolusjonær klassekamp. Den rev den norske arbeiderklasse løs fra den Internasjonale som hadde ansvaret for 4. august 1914. Den rev den norske fagbevegelse åndelig og siden også organisatorisk løs fra Amsterdam - den 2. Internasjonales faglige forbunds-felle. Den gjennomstyrte de norske arbeidermasser med entusiasme for den russiske revolusjon og førte arbeiderklassens store flertall til den tredje, kommunistiske internasjonale.

Dette var den revolusjonære venstreretnings historiske gjerning innen den norske arbeiderbevegelse. De fordeler som arbeiderklassen vant i denne periode skyldtes sikkert mer den klassekampen som besjelet arbeidermassene og borgerskapets frykt for en revolusjonær reising etter russisk mønster enn det skyldtes socialdemokratiets parlamentariske virksomhet.

Venstreretningen innen Det norske arbeiderparti hadde sine store ideologiske svakheter, som i den følgende tidsperiode skulde betinge en rekke alvorlige nederlag for arbeiderklassen. Venstreretningen stod overfor den oppgave å forandre sitt program etter de epokegjørende erfaringer som den seirrike russiske revolusjon hadde gitt verdens arbeiderklasse. Den russiske revolusjon hadde i handling bevist riktigheten av den marxistiske lære om at staten, det borgerlige statsapparat må tilintetgjøres og en proletarisk stat bygges opp på borgerstatens ruiner. Den russiske revolusjon hadde i praksis vist at den politiske revolusjon er forutsetningen for den økonomiske omveltning. Den russiske revolusjon hadde vist at generalstreiken ikke er nok, at bare en vebnet opstand kan flytte makten fra borgerskapet til arbeiderklassens maktorganer. Den russiske revolusjon hadde vist umuligheten av å gjennomføre en planmessig sosialisering eller nasjonalisering av produksjonsmidlene uten å følge konfiskasjonslinjen. Den russiske revolusjon hadde vist den seierrike pakt mellom arbeidere og bønder nødvendigheten av å vinne de arbeidende bønder, som den revolusjonære arbeiderklassens forbundsfeller. Den russiske revolusjon hadde vist borgerkrigens uundgåelighet og hulheten av alle pasifistiske drømmer og illusjoner. Den russiske revolusjon hadde vist den revolusjonære fagbevegelses store betydning, men den hadde samtidig på en uforglemmelig og uomtvistelig måte bevist det kommunistiske partis nødvendighet, bevist dets sentrale og ledende rolle i den proletariske revolusjon. Den russiske revolusjon hadde vist nødvendigheten av å opdra arbeiderklassen ikke bare ved agitasjon og propaganda, men ved en taktikk som gir arbeiderne mulighet for å lære av sine egne proletariske erfaringer i klassekampen og derigjennom dyktiggjøre sig for erobringen av samfunnsmakten.

Den norske venstreretning var ideologisk uensartet. Som helhet var den ikke istand til å tilegne sig den russiske revolusjons erfaringer, som på avgjørende punkter er av almen og internasjonal betydning. Bare en del av venstrefløien viste sig istand til å tilegne sig bolsjevismens teori og praksis, mens en annen del av venstrefløien gjennom en helt centristisk holdning til revolusjonsproblemet gled lenger og lenger ut i opportunistisk retning. For de centristiske elementer var erfaringene fra arbeiderklassens første makterobring noe spesifikt russisk. De forstod ikke disse erfaringers internasjonale betydning. De forstod ikke nødvendigheten av å forvandle Det norske arbeiderparti til et revolusjonært kampparti, et kommunistisk parti, med en kommunistisk organisasjon, et kommunistisk program, en kommunistisk taktikk. Læren om proletariatets diktatur, som er kjernen i den revolusjonære teori og praksis, blev ikke lagt åpent frem for arbeidermassene, og der blev sluttet kompromis med det tradisjonelle socialpacifistiske avvebningsstandpunkt. De nasjonale særegenheter blev overvurdert og forvandlet til en plattform for sabotasje

av partiets utvikling i kommunistisk retning. Det organisatoriske brudd med reformismen på det politiske område søktes i det lengste undgått under løsenet: Enhet for enhver pris. Av alle disse grunner blev der ikke den realitet i landsmøte- og kongressbeslutningene som man mange ganger skulde tro efter resolusjonenes ordlyd. En stor del av den reformistiske, socialdemokratiske fløi aksepterte de revolusjonære retningslinjer på papiret og bidro sterkt til å utvanne de revolusjonære prinsipper og hindre at de blev omsatt i praktisk handling. På dette felt fikk den socialdemokratiske fløi en verdifull forbundsfelle i den Trammæl'ske centralisme som efterhånden utviklet en fenomenal evne til å la de revolusjonære anskuelser forsvinne hver gang arbeiderklassen kom op i en kampsituasjon overfor borgerskapet. Denne retnings sanne politiske karakter avslørtes allerede under jernbanestreiken i 1920 og storstreiken i 1921 hvor arbeiderpartiet do-

kumenterte sin vanmakt og evneløshet når det gjaldt å føre arbeiderklassen til revolusjonær kamp mot kapitalistklassen og staten, som nettop i de år innledet sin offensiv med kapitalismens stabilisering som mål. Gjennem sin kapitulaspolitikk på det faglige område, hvor den Trammæl'ske radikalisme hadde sitt historiske utgangspunkt, avslørte centrismen sitt åndelige slektskap med reformismen, og det skulde heller ikke gå lang tid før de centristiske førere åpent gav uttrykk for sin trang til organisatorisk gjenforening med reformismen.

SPØRSMÅL TIL STUDIER OG DEBATT:

1. Bakgrunnen for venstre-retnings frammarsj.
2. Venstre-retnings styrke og svakheter.

Hva skjer i LIBANON?

Den libanesiske grunnloven fastslår at den politiske makten i landet skal deles mellom kristne og muhammedanere. I landet har de kristne såvidt vært i flertall i en rekke år, men det har ikke vært gjennomført noen folketelling i de siste årene, sannsynligvis for di man frykter at muhammedanerne nå er i flertall.

Den libanesiske økonomi har i det siste vært meget kaotisk. Landet, som ofte blir kalt "Midt-Østens Sveits", har blitt hårdt rammet av den vestlige kapitalismens krise. Innenfor økonomien har det funnet sted en sterk monopolisering, og en økende proletarisering av bønder og håndverkere. Innflyttingen til byene har vært enorm, også som en følge av sionistenes angrep og ødeleggelser på jordbruksområdene i syd. Inflasjonen har vært meget sterk i Libanon. Resultatet av disse forholdene er at klassekampen i Libanon har skjerpet seg, og dermed at de religiøse skillelinjer er iferd med å miste sin betydning. I den grad de går på tvers av klassegrenser.

Den småborgerlige bevegelsen Kataeb (også kjent som Falangistene) har i det siste igangsatt en offensiv mot venstreorienterte grupper, og mot "utlendinger." (Palestinere og syrere).

Kataeb ble stiftet i 1936 etter mønster av de tyske ungdomsorganisasjonene på den tida. Organisasjonen er sterkt nasjonalistisk, kristen, antikommunistisk og antisosialistisk. Kataeb har siden 1958 hele tida hatt representanter i parlamentet, og også deltatt i regjeringen. Partiet har i det siste vært noe svekket av indre motsetninger, og mange mener partiet har fremprovosert de siste kampene i nord-Libanon for å forsøke å styrke sin posisjon før

valget som skal holdes i 1976. Partiet har utpekt palestinerne og syrerne i landet som sydebukker for landets dårlige økonomi og øvrige vansker.

Om partiet har kontakt med den sionistiske staten Israel, eller ikke, partiet blir sterkt hyllet i Israel for sitt forsvaret av Libanon mot "Palestinsk okkupasjon". Den amerikanske ambassaden i Beirut er en av de største USA har i hele Asia. Som sjef for denne ambassaden har siden 1973 sittet en mr. Godley. Godley kom til Beirut fra Laos. Her hadde han som USAs ambassadør stått bak det som senere ble kjent som "den hemmelige krigen i Laos". En taktikk benyttet av USA i Laos var å spille ulike stammefolk opp mot de revolusjonære. Det som nå skjer i Libanon tyder på at man forsøker noe av den samme taktikken. Falangistene kjemper idag mot progressive i Libanon med våpen de har mottatt fra CIA og Iran.

Den arabiske revolusjon må fortsatt kjempe på tre fronter: Mot sionismen, imperialismen og den arabiske reaksjon.

TGH

valget.. Forts. fra side 8

om å delta i arbeidet med å bygge arbeiderklassens kommunistiske parti. Ikke minst utfordret bør alle de ærlige revolusjonært innstilte være som sponstant sluttet seg til SV og har tolerert SVs feilaktige politikk på grunnlag av at SV skulle være uttrykk for en viktig bevegelse i arbeiderklassen. Nå sitter dere igjen med bygdene og Oslo vestkant! Vegen til det kommunistiske partiet går ikke gjennom å kaste seg på de bevegelser som til enhver tid er tilstede, men gjennom den langvarige, seige organiseringen av arbeiderklassens egen fortropp.

HJEMMESITTERNE STØRSTE PARTI

Ikke Høyres og Kr.F.s framgang, DNAs konsolidering eller SVs nederlag er det viktigste ved årets kommunevalg. Det mest bemerkelsesverdige er at hele 850 000 stemmeberettigede i år demonstrerte sin likegyldighet eller motvilje mot det borgerlige valgsirkuset ved å sitte hjemme på valgdagen, og dermed ble det største partiet". Det siste foretrekker borgerpressen å tie mest mulig stille om, fordi det betyr at tilliten til den spesielle form for borgerskapets diktatur som det parlamentariske demokrati utgjør, er i ferd med å rakne i folkemassene.

Den høye hjemmesitterprosenten må ikke minst ses i sammenheng med SVs sterke tilbakegang. Da SV oppsto før Stortingsvalget i 1973, så mange klassebevisste arbeidere det som et oppbrudd fra DNAs sosialdemokratiske reformisme og som et redskap i kampen for sosialismen. Men allerede i løpet av de to åra som har gått siden den gang, har SV grundig avslørt seg som det som vi kommunister (i motsetning til "folkevennene" i AKP) fra første stund karakteriserte partiet som: delvis et småborgerlig interesseparti, delvis et nytt sosialdemokrati i noe mer strømlinjeformet utgave enn

DNA. Ikke minst under valgkampen kom dette klart fram. I stedet for å mobilisere til kamp mot det Kleppe-innpakkede Skånland-utvalget, det "Kombinerte" lønnsoppgjøret, la SV hele sin vekt på å støtte bøndernes kamp for høyere matvarepriser på den ene siden, på å "utfordre" DNA med en rekke statskapitalistiske tiltak for å stabilisere kapitalismen på den andre siden.

Slik viste SV sitt ansikt som interesseparti for småborgerskapet, og som et parti som ikke representerer noe annet alternativ til DNA enn en smule "radikalisering" av statskapitalismen. Ikke til å undres over at SV holdt stillingen på bygdene og på Oslos vestkant, men "brakk ryggen" i industriproletariatet. Når SV-ledelsen forsøker å bortforklare nederlaget med den indre strid som har pågått, er sette bare uttrykk for at den verken kan eller vil ta et oppgjør med den småborgerlige-borgerlige politikken som arbeidervelgerne nå har gjennomskuet.

Mange av SVs tidligere arbeidervelgere ble sittende hjemme. Men en stor del har åpenbart også valgt å gi sin stemme til Arbeiderpartiet på ny. I sin febrilske kamp for å opprett-

holde den småborgerlig - ledede alliansen mot norsk EF-medlemskap har SV forgjeves hamret løs på at "Willoch og Brattelie har glemt EF-kampen". Også deler av arbeiderklassen har skjøvet EF-kampen tilside, og i stedet på ny stemt på det partiet som i hvert fall har makt til å gjennomføre i hovedtrekkene den samme sosialdemokratiske politikken som SV står for, og som har ført en svært dyktig valgkamp når det gjelder å framstille seg som det parti som kan "trygge arbeidsplassene", nemlig DNA. Dette er bare en positiv utvikling; den grad den er uttrykk for at arbeiderne vender den småborgerlig - ledede EF-alliansen ryggen og stemmer for subjektivt å forsvare sine elementære klasseinteresser. En annen sak er at etter hvert som kapitalismens økonomiske krise skjerper seg, vil det bli klarere og klarere at Arbeiderpartiets krisepolitikk ikke går ut på annet enn å stabilisere kapitalismen på arbeiderklassens bekostning, ved nye "pakkeløsninger" og lønnsnedslag, innføring av kortere arbeidsdag og arbeidsuke med tilsvarende synkende levestandard, offentlige nødsarbeider osv.

Den høye hjemmesitterprosenten, ikke minst blandt arbeidervelgerne, er likevel det viktigste ved valget. AKP-gruppens formann Sigurd Allern presterte etter valget å forklare dette som delvis et resultat av deres boikott-parole der de ikke stilte til valg. Dette samtidig som tallene viser at nettopp på flere av de steder ser AKPs "Røde Valgallianse" oppnådde se beste resultatene, var valgdeltakelsen ekstremt lav, f.eks. i Tromsø og Mo i Rana. Det er snarere slik at årsaken til at RV i det hele tatt oppnådde mandater enkelte steder, ligger i den lave valgdeltakelsen.

Fasit er at ikke ubetydelige sjikt innen arbeiderklassen ved dette valget har mistet tilliten til de eksisterende partier som framstiller seg som arbeiderpartier, og delvis til det parlamentariske demokrati overhodet. Men fasiter samtidig at det fortsatt ikke eksisterer noe slagkraftig kommunistisk organisert sentrum i arbeiderklassen som kan omgjøre den voksende mistilliten til det borgerlige demokratiet til en bevisst kamp for den sosialistiske revolusjonen.

Kommunistisk Arbeiderforbund har ingen illusjoner om at forbundets appell til de mest klassebevisste arbeiderne omm å holde seg unna valgurnene er årsaken til den høye hjemmesitterprosenten ved årets kommunevalg. Men vi ser dette resultatet som et uttrykk for en gunstig utvikling av mistilliten til de småborgerlige og borgerlige arbeiderpartiene, og som en utfordring til alle klassebevisste arbeidere

Forts. side 7

Gustavsen

Det høres rart ut, men jeg er så glad i mennesker - særlig før valg. Da er alle politikere så hjertelige og snille. De forteller oss ofte og gjerne hvor foretreffelige og gavmilde de er. Alle vil skape om samfunnet til et paradys på vår loslitte klode. Alle partier - enten de er brune, blå, grønne (årets mote-farge) eller lyserøde har den endelige løsning på alle store og små problem, på kriser og arbeidsløshet.

De lover alt, fra mat til evig salighet og vegen fram er sjølsagt asfaltert.

Kanskje er det litt trist å vite at ingenting vil skje. Alt vil bli som før. Alle vet dette og har visst det hele tida, men likevel er det rart med det: - Alle synes om å bli degget litt for - å ha en følelse av å bety noe - enda om det bare er for noen ordrike løfteuiker annhvert år.

I forbindelse med valgkampen leste jeg en artikkel hvor forfatteren hevdet

at politisk og seksuelt hykleri hører sammen. Du verden! Hva slags liv er det partipampene lever? Det går selvsagt rykter om blant andre en fanatisk, religiøs antiabortlovforkjemper med flere barn i ekteskapet - det sies hele fire - som hugger vilt i almenningen når anledning byr seg - mens pappa prater moral i Stortinget.

Det er så rart med moral. En og annen opptrer som julenisse også - uten lue og uten skrupler - uten moral og med bedre vitende. Ingen skal fortelle meg at Kleppe er dum - at han ikke vet hva han gjør. Han bruker ordet Kleppepakke også med et godt, stillferdig smil. Det synes imidlertid som om Kleptomani passer bedre og jeg vet godt hvem som blir bestjålet.

Det går rykter om at Gustavsen vil søke til grasrota. Kanskje han skal bite i graset.

HITRABØNDENES KAMP MOT SUPERMAKTENE

Forts. fra side 1

en ortodoksi på området - vekselvis som skurk og helt. Staten som skurk har målbevisst prøvd å undergrave småbøndenes eksistensvilkår og har dessuten sådd splid mellom arbeidere og bønder. I bøndenes forestillingsverden forvandles skurken smertefritt til helt: Det er staten som også skal redde småbøndene fra undergangen ved å bønhøre deres rettferdige krav. På bunnen er skurken rettferdig.

2. Når småbøndene går til aksjon for å styrke seg selv som vareprodusenter ved å kreve høyere priser, kan de ikke unngå å styrke vareproduksjonens allmenne vilkår innen jordbruket. Dette styrker de oppadstrebbende storbøndenes muligheter til å mekanisere, rasjonalisere og kapitalisere driften. Konkurransen vil dermed bli skarpere og sette fortgang i ruineringen av småbøndene. Aksjonen er selvmotsigende og undergraver sitt eget grunnlag. I tillegg retter den seg med sine priskrav mot resten av befolkningen og især arbeiderklassen.

Samtlige valgspekulanter har støttet bøndenes intensjoner. Kongeriket er lydhørt overfor sine undersåtter. Det er imidlertid bare småborgerskapets mest mørklagte representanter - de to demagogiske ytterfløyene ALP og AKP - som reservasjonsløst har sluttet opp om aksjonen. Delvis på grunn av sin tilknytning til bondeorganisasjonene har både Senterpartiet og SV lagt for dagen en viss borgerlig besinnelse overfor den ulovlige aksjonsformen. Like før valget kastet imidlertid SV vrak på legalismen (noe en ikke er vant til å se i sammenhenger der arbeiderklassen er mer direkte innblandet) og partiet kunne trøsterikt konstatere en viss framgang på øya.

Imidlertid har SV v/Berge Furre betenkeligheter på småborgerskapets vegne når det gjelder støtten til selve kravene. Berge Furre representerer det opplysningsnivået som gjør det mulig for småbonden å innse sitt eget dilemma, slik det er framstilt under punkt 2 ovenfor. Innsikten i at prisforhøyelse og lettelse i investeringsavgiften vil føre med seg verre ulykker enn de aksjonen har satt seg fore å avverge, deler Berge Furre med mange av småbrukerne selv, spesielt de som er toneangivende selv innen Bonde- og Småbrukarlaget. Berge Furre er imidlertid en uforbederlig utopist idet han innbiller både seg selv og andre at småbonden kan reddes ved at de samlede inntektene innen næringen fordeles til hans fordel, på storbondens bekostning. Disse fromme drømmene har imidlertid brakt sjalusien på topp og skapt storm på Senterpartihold, og Nationen - storbondens talerør - har skreket opp om at Berge Furre er ute etter å så splid i en kamp for nærings felles interesser.

Men den som tror at Hitra-streiken bare er en snever og verdslig økonomisk kamp fra bøndenes side, kan ikke ha lest den uttalelsen AKP-organet "Klassekampen" i sitt 35. nr. har levert i sak-

ens anledning. Her blir saken satt i det perspektivet den lenge har savnet.

Om årsaken til raseringa av småbruk i verdens mest statsstøttede jordbruk, heter det:

"Gjennom sin skattepolitikk, avgiftspolitik og trygdeordninger har monopolkapitalen og dens stat mer eller mindre sulta ut små og mellomstore bønder fra yrket."

Hitra-aksjonen er derfor ifølge "Klassekampen" et forsvar mot monopolenes rasering av småbruk. Men, som vi og opplyste småborgere selv har påvist, vil ikke skattestreiken sinke, men tvert om påskynde den raseringa "Klassekampen" raser imot.

AKP's brautende ideologer lar seg naturlig nok ikke stoppe av den slags smålige hensyn. Her er folket i kamp; de edleste interesser står på spill, og denslags trivielle betraktninger vil bare virke splittende. Og det ville være ille, for Hitra-bøndenes kamp er egentlig - stadig ifølge "Klassekampen" - alles kamp, vår felles kamp, hele nasjonens anliggende, den dreier seg om Norges kamp for å overleve: Hitra-bøndene viser vegen i kampen for økt norsk sjølberging. (Noe uklart er det hvem som ifølge AKP tilhører nasjonen. Mye tyder på at monopolene - landbrukets samvirkeorganisasjoner inbefattet - faller utenfor. Uklart er det også hvordan det stiller seg med storbøndene, for de nevnes ikke, av forståelige grunner.)

Hitra-bøndene styrker dermed den nasjonale sikkerheten. Denne er det i det arbeidende folkets interesse å "forsvare til siste sekund." Hitra-aksjonen retter seg derfor i siste instans mot supermaktene:

"Den kampen som småbøndene fører for å bedre levevilkåra sine, har derfor betydning langt ut over deres egne yrkesinteresser (også ut over klasseinteressene. v.anm.) Den har stor nasjonal betydning i ei tid da imperialismen (den norske? v.anm.) forsøker å knuse den nasjonale sjølråderetten."

Derfor har småbøndene (men altså ikke storbøndene) felles interesser med arbeiderklassen, for

"kampen for sjølråderett og uavhengighet fra imperialismen angår hele det arbeidende folket."

Arbeiderklassen bør derfor i kampen for den bestående norske nasjon alliere seg med de skattestreikende Hitra-bøndene i deres kamp for å bevare det bestående Hitra, eller rettere sagt det gamle Hitra, det som var før, før statens skattepolitikk og turismen kom og ødela idyllen.

Nei, nei, nei, det var ikke slik ment, forklarer "Klassekampen" oss, bøndenes kamp er ikke reaksjonær, men revolusjonær. Den retter seg jo ikke bare mot supermaktene, men også mot monopolkapital og stat! Det er en revolusjonær og nasjonal kamp. Det er det arbeidende folks nasjonal-revolusjonære kamp. Og siden den er revolusjonær, er

AKP-gruppens tegnekommentar til Hitra-aksjonen. Vi har ingen ytterligere kommentarer.

det vel også en sosialistisk kamp? Ja, svarer AKP, den er både nasjonal og sosialistisk, for småbøndene og arbeiderklassen har

"felles interesser i kampen mot utbyttinga, i kampen for nasjonal sjølråderett. De har felles interesse av å avskaffe utbyttersamfunnet gjennom en sosialistisk revolusjon - hvor proletariatet sammen med de arbeidende bøndene og fiskerne knuser den gamle statsmakta og oppretter sin egen statsmakt: proletariatets diktatur."

"En kan iallfall trygt si at når småborgerskapet setter seg i bevegelse, eier ikke dets mest fanatiserte ideologer noe måtehold, men kaster maska. Men ettersom den nasjonale sosialismens teori er diffus og vanskelig å ha med å gjøre, ser vi oss ikke her og nå i stand til å komme med ytterligere teoretiske motforestillinger."

Istedet kan vi foreløpig henvise leserne til progressiv og folkelig litteratur, som f.eks. Hans Falladas "Lille Mann, hva nå?". Gjennom denne boka får også teorifiendtlige AKP-ere anledning til å studere de praktiske konsekvensene av gruppens teorier.

J.L.

Kapitalismen...

Forts. fra side 11

krafta, slik at en kommer ut av krisen.

I Norge utgjøres dette redskap av Arbeiderpartiet godt sekundert av store deler av SV. Men Arbeiderpartiets målsetting har ikke bare begrenset seg til å komme ut av krisen, men dette skal også skje uten at det oppstår større arbeidsløshet enn vanlig. Siden de da ikke kan benytte seg av en nedgang i etterspørselen for å bekjempe inflasjonen, blir deres eneste virkemiddel prisen på arbeidskrafta. Hvilke konsekvenser dette har fått for Arbeiderpartiets politikk vil vi komme tilbake til, men først vil vi se på i hvilken grad Norge har blitt rammet av krisen i den kapitalistiske verdensøkonomien.

Ø.H.

Den røde Arbeideren bringer her den første av to artikler om den økonomiske verdenskrisen og dens politiske konsekvenser. I denne første artikkelen behandler vi årsakene til de stadig tilbakevendende kriser i en kapitalistisk økonomi, og avviser den måten borgerlige økonomer prøver å løse krisen på. Videre går vi inn på krisens politiske følger for arbeiderklassen, og i siste del av artikkelen ser vi på det særegne ved dagens krise.

I den andre artikkelen, som vil komme i neste nummer av Arbeideren, vil vi behandle krisens virkninger i Norge og forklare hvorfor Arbeiderpartiets økonomiske politikk betyr en befestelse av kapitalismen og et tilbakeskritt for arbeiderklassen. Til slutt vil vi komme inn på hvilke kampformer som i dag er aktuelle for arbeiderklassen i Norge.

I. ÅRSAKER TIL KAPITALISTISKE KRISER OG BORGERLIG OG SMABORGERLIG POLITIKK.

KRISEN PÅ VERDENSMARKEDET.

På tross av alle forsikringer om dens snarlige død, ruller krisen i den kapitalistiske verdensøkonomien videre. Den økonomiske oppgangen som alskens politikere og økonomiske "eksperter" har varslet helt siden årsskiftet, lar fremdeles vente på seg uavhengig av disses ønskedrømmer. Tvert imot har krisen økt i omfang og styrke, noe som viser seg i at arbeidsløsheten har vokst ytterligere i de siste måneder, samtidig som inflasjonen overalt er like høy eller høyere enn før. Krisen har nå også skyllet inn over Vest-Tyskland, kapitalismens høyborg i Europa. Mens Vest-Tyskland unngikk de verste virkningene av krisen helt fram til ettervinteren i år, har den nå nådd fram med full tyngde.

Således er hele den kapitalistiske verden rammet av krisen, og en slik dyptgående nedgang har en ikke hatt siden 30-årene. Men den type tilbakeslag som de kapitalistiske landenes økonomi nå er utsatt for, er ikke noe nytt trekk. Økonomiske tilbakeslag har vært, og vil fremdeles være, et stadig tilbakevendende fenomen i den kapitalistiske verden. Både ved begynnelsen og i slutten av 50-årene og i slutten av 60-årene fant slike tilbakeslag sted, men de var da av en mildere type enn dagens krise.

KRISENS ÅRSAKER.

Borgerlige økonomer ynder å "forklare" årsaken til de økonomiske krisene i minsket etterspørsel etter de varer som produseres. Den minskete etterspørselen gjør at bedriftenes produkter ikke blir solgt og bedriftsnedleggelse blir nødvendig. Årsaken oppfattes altså ikke som en bestanddel av den kapitalistiske produksjonsmåten, men den ligger i det abstrakte begrep etterspørselen. Ved å stimulere etterspørselen vil krisen avta og en vil få en ny økonomisk oppgang. Og om en klarer å holde etterspørselen oppe kontinuerlig, vil en høy produksjon og sysselsetting være sikret i evighet.

Å forsøke å "forklare" krisens årsaker ut fra et så abstrakt begrep som et-

terspørselen, er - ved siden av selvfølgelig å være fjernt fra all vitenskap - en forsikring om at selve kapitalismen ikke angripes, men at det borgerlige samfunn vil bestå. "Vitenskapen" faller til et forsvar for det borgerlige samfunn, den er borgerlig økonomi. Krisen, som er produksjonens endelige resultat, "forklares" uavhengig av selve produksjonsmåten, slik at virkningen atskilles fra årsaken. Ved siden av å være en logisk umulighet, er "forklaringsmåten" fullstendig ahistorisk, noe som er nødvendig for at kapitalismen skal oppfattes som det eneste mulige samfunnssystem. Ved at denne ideologien spres i arbeiderklassen, vil ikke arbeiderne kunne reise seg til kamp mot kapitalen, men deres kamp vil innskrenkes til å "gjøre det beste ut av situasjonen", selve situasjonen - kapitalismen - vil ikke angripes.

Tvert imot denne måten å "forklare" krisen på, tar kommunistene sitt utgangspunkt i den konkrete, historiske virkeligheten, nemlig den kapitalistiske produksjonsmåten. Krisen kan bare forstås om en søker å forklare den ut fra dens utgangspunkt og i dens historiske sammenheng. Kjennetegnet på den kapitalistiske produksjonsmåten er produksjonen av merverdi, og produksjonens drivkraft er å øke merverdiproduksjonen for så å øke akkumulasjonen av kapital. Så snart denne økte akkumulasjonen trues vil nye investeringer avta, og en vil så i sin tur få synkende etterspørsel etter produksjonsmidler. Dette gjør at tungindustrien vil måtte redusere produksjonen og arbeidere kastes ut av fabrikkene. Dermed synker etterspørselen etter konsumvarer og de samme ringvirkninger gjør seg gjeldende for denne sektoren.

Men vil det alltid være slik under kapitalismen at produksjonen vil nå et punkt hvor ytterligere akkumulasjon av merverdi er umulig? Ja, dette er et iboende trekk ved kapitalismen og dermed en nødvendighet. Grunnen til dette ligger i to forhold, hvorav det ene er selve den kapitalistiske produksjonens drivkraft, nemlig trangten til økt akkumulasjon, og det andre forhold utgjøres av en annen nødvendig bestanddel i et kapitalistisk samfunn, den kapitalistiske konkurransen.

Alle bedriftens produkter er selvfølgelig avhengig av å bli solgt. Salget foregår på et marked hvor de forskjellige bedriftenes produkter settes opp mot hverandre, og på markedet avgjør konkurransen om de blir solgt eller ikke. Både for å sikre at produktene blir solgt og en så høy akkumulasjon av merverdi som mulig, vil kapitalistene alltid bestrebe seg på å produsere dem så billig som mulig. På markedet vil de dyreste produktene falle gjennom på grunn av konkurransen, og de bedrifter som har produsert dem må enten legge ned eller

investere i nytt produksjonsutstyr som gjør produksjonen mer effektiv slik at deres produkter blir billigere enn før.

→ Når disse nye produktene kommer ut på markedet, vil produkter som før ble solgt bli konkurrert ut, og de bedrifter som har produsert dem må enten legge ned eller investere i nytt og bedre produksjonsutstyr. På et visst punkt i denne utviklingen vil profitten presses så langt ned at ytterligere nyinvesteringer ikke vil være lønnsomme, og bedrifter vil derfor måtte nedlegges slik at produksjonsutstyr legges brakk. Når tilstrekkelig produksjonsutstyr er lagt brakk vil de resterende bedrifter få solgt alle sine produkter, og ut fra deres etterspørsel begynner den kapitalistiske økonomiens hjul på en ny omdreining, hvis endelige resultat vil bli en ny krise.

POLITISKE KONSEKVENSER FOR ARBEIDERKLASSEN.

Den kapitalistiske økonomien vil således være bundet til en bølgelignende utvikling, hvor arbeiderklassen kastes ut og inn av fabrikkportene alt etter som det er høykonjunktur eller lavkonjunktur. De stadig tilbakevendende krisene er således en nødvendighet i en kapitalistisk økonomi, og for arbeiderklassen vil dette bety at de alltid vil stå i fare for å miste arbeidet. For arbeiderklassen er det eneste sikre under kapitalismen at deres arbeidsplasser alltid er usikre, alt snakk om sikre arbeidsplasser under kapitalismen er en umulighet.

For arbeiderklassen vil det dermed aldri kunne bli aktuell politikk å forsøke å sikre arbeidsplassene under kapitalismen. En slik politikk ville ledere arbeiderklassens kamp, og de arbeidere som forsvarer en slik politikk forsvarer samtidig det borgerlige samfunns beståen. At denne politikken har slik støtte blant norske arbeidere, da særlig innen sosialdemokratiet, viser bare i hvilken grad den borgerlige ideologien har trengt inn i arbeiderorganisasjonene og i arbeiderklassen, men politikk blir selvfølgelig ikke mer korrekt for det.

En korrekt politikk for arbeiderklassen under kapitalismen vil være å ta i bruk alle midler i kampen for en så høy lønn og så gode arbeidsvilkår som mulig, og denne kampen må aldri bli dempet ned av ullent prat om at en slik politikk truer arbeidsplassene. Det har aldri vært og vil aldri være arbeiderklassens oppgave å sikre arbeidsplassene under kapitalismen. Dens kortsiktige oppgave vil være å selge arbeidskrafta si så dyrt som mulig, og dens langsiktige oppgave vil være å bekjempe selve det kapitalistiske systemet.

Vi nevnte at den krisen den kapitalistiske verdensøkonomien nå står oppe i er den kraftigste siden 30-årene. Dette skyldes flere forhold, men de viktigste er at denne krisen har rammet samtlige kapitalistiske land så godt som samtidig, og at de tradisjonelle økonomiske tiltak ikke lenger har den forventede effekt.

Tidligere kriser i etterkrigstiden har vært kjennetegnet ved at de har begrenset seg til få land av gangen, slik at bunnposisjonen i hovedsyklusen traff de forskjellige land etter tur. Dette gjorde det mulig for de enkelte land å øke aktiviteten i den innenlandske økonomien ved å begrense importen samtidig som eksporten ble økt. De tradisjonelle virkemidler var i disse tilfeller enten å pålegge avgifter på import eller å foreta en devaluering, dvs. en nedskrivning av valutakursen, slik at det kriserammede landets varer blir billigere i utlandet samtidig som utenlandske varer blir dyrere på det innenlandske marked. På denne måten kunne de eksportere krisen, idet den i neste omgang ville ramme de land som blir rammet av slike importrestriksjoner.

Men når alle land er rammet vil krisen ikke kunne eksporteres. En proteksjonistisk politikk vil tvert imot bare forverre krisen, fordi den økonomiske aktiviteten vil synke i de land som rammes av tiltakene, og dette vil i sin tur gjøre eksportmulighetene enda vanskeligere i de land som fører ut en proteksjonistisk politikk. Foruten disse rene økonomiske virkningene vil slike tiltak også møte sterk politisk motstand, og proteksjonistiske tiltak fra et lands side vil lett kunne bli møtt med tilsvarende mottiltak fra andre land.

En slik forståelse av virkningene av en proteksjonistisk politikk i dagens situasjon er ikke noe marxistiske økonomer er alene om. Denne forståelsen vil en også få ut fra en Keyneiansk bakgrunn, og det er da helt naturlig at Arbeiderpartiet, hvis økonomiske politikk har sitt teoretiske fundament i Keynes' teorier, går imot slike tiltak. Men dette vil ikke si at Arbeiderpartiet ser veien ut av uføret gjennom å bekjempe selve det kapitalistiske systemet. Arbeiderpartiet prøver å benytte andre midler for å bekjempe krisens virkninger. Dette er tiltak som vil befeste det kapitalistiske systemet, og som vi senere vil komme tilbake til.

Før vi gjør dette, vil vi imidlertid komme inn på konsekvensene av å støtte proteksjonistiske tiltak, noe som i Norge i dag til dels gjøres av SV og i ekstrem grad av AKP-gruppen. En proteksjonistisk politikk er i sin kjerne en nasjonalistisk politikk, og å støtte den innebærer at en foretrekker den nasjonale kapitalen framfor den internasjonale. Det har imidlertid aldri vært arbeiderklassens oppgave å velge mellom ulike kapitalistiske ordninger, men å bryte med selve kapitalismen. Arbeiderklassen kan således bare støtte slike tiltak om de tjener kampen for et sosialistisk samfunn ved at det kapitalistiske verdenssystemet svekkes, et aspekt som overhodet ikke er inne i bildet i dette tilfellet.

Mens således Arbeiderpartiet feilaktig mener at krisen kan bekjempes innenfor det kapitalistiske verdenssystem, tror forsvarerne av en proteksjonistisk politikk at krisen best bekjempes ved å satse på den nasjonale kapitalen. Men begge disse syn har det grunnleggende til felles at de overhodet ikke bryter med kapitalismen, og de fører begge til

å gi arbeiderklassen en feilaktig forståelse av at krisen kan løses innenfor kapitalismens rammer.

Et annet særtrekk ved dagens økonomiske krise er at den tradisjonelle sammenhengen mellom økt arbeidsløshet og minsket inflasjon ikke lenger eksisterer. Dette gjør at inflasjonen ikke kan dempes ved å øke arbeidsløsheten, noe som har vært den tradisjonelle løsningsmåten i de fleste land i den kapitalistiske verden. Begrepet stagflasjon, dvs. samtidig høy inflasjon og stor arbeidsløshet, har dukket opp i den politisk/økonomiske debatten, og de tradisjonelle virkemidler synes virkningsløse.

Viktigheten av å dempe inflasjonen i en krisesituasjon har sammenheng med de kapitalistiske lands eneste mulighet til å komme ut av krisen. For om det lykkes å dempe inflasjonen innen et land, vil landets produkter hevde seg bedre i konkurransen med andre lands produkter, og derigjennom er veien åpnet for en ny innenlandsk økonomisk oppgang. Denne vil så spre seg, og den kapitalistiske verdensøkonomien som helhet vil kunne få en økonomisk oppgang. (En må skille mellom den oppgang som

skyldes denne løsningsmåten, og en som har sitt utgangspunkt i proteksjonistiske tiltak. Mens den siste i første omgang hindrer utviklingen i andre land ved å legge hindringer i veien for deres eksport, vil ikke det være tilfelle nå. Oppgangen innenlands vil direkte slå ut i både økt eksport og import, og derved kan andre land dras med.)

Sammenhengen mellom stor arbeidsløshet og lav inflasjon som en har observert under tidligere kriser finner altså ikke sted under dagens krise. Problemet for de borgerlige økonomer som fremdeles mener at inflasjonen best kan bekjempes ved å senke produksjonskostnadene gjennom å presse ned prisen på arbeidskrafta, blir dermed å oppnå dette. Mens tidligere kriser i seg sjøl langt på vei var tilstrekkelig til å senke reallønningene, idet det oppsto splittelse mellom de arbeidsløse og de som fremdeles var i arbeid, eksisterer ikke dette fenomen i dag. Borgerskapet må derfor benytte seg av nye politiske redskap til å presse ned prisen på arbeids-

Forts. side 9

sinai-avtalen...

Forts. fra side 1

opposisjon ikke har hatt muligheter til å protestere. En rekke politiske organisasjoner er idag forbudt i Egypt, og alle massemedia er underlagt streng sensur. Det egyptiske regimet har også kunnet propagandere med at en avtale om Sinai vil øke tilstrømmingen av utenlandsk kapital til landet, særlig amerikanske investeringer, og massene er forespeilet en rask økonomisk vekst.

Amerikanske kapitalinteresser er godt fornøyd med avtalen fordi den vil åpne dørene til Saudi Arabia og Egypt for fullt for amerikanske investeringer og konsesjoner.

Avtalen er uten tvil også til stor fordel for den sionistiske settlerstaten Israel. Staten er nå formelt og såkalt folkerettslig anerkjent av Egypt, og egyptiske myndigheter kan derfor ikke

lenger støtte de som hevder at Israel er en illegal statsdannelse på palestinerne jord. I forbindelse med avtalen har USA gitt den sionistiske staten visse hemlige garantier. Ifølge det amerikanske bladet "Time" går disse avtalene så og si ut på at USA har forpliktet seg til militært å intervensere på staten Israels side ved en eventuell ny krig i Midt-Østen. I samarbeid med Sør Afrika er staten Israel iferd med å etablere en atomvåpenstyrke. Europeiske og arabiske etterretningsorganer regner med at Israel allerede har "på lager" minst 10 kjernefysiske sprengladninger. Fra USA er det igangsatt leveringer av raketter "Lance" som er beregnet nettopp på atomvåpen.

For palestinerne må de siste begivenhetene ha bekreftet at Palestina ikke vil bli frigjort ved diplomati og forhandlinger. Palestinerne kan bare fortsette de militære og politiske forberedelsene på en langvarig folkekrig.

TGH

Hammerverksaken

Et fagforeningsmøte i Stavanger har nå gitt formann ved No-Ha (Norsk Hammerverk). Quanvik 14 dager til å tilbakebetale de underslåtte pengene. En ynkelig aksjon støttet av 14 tillitsmenn, oppfordret til boikott av møtet. Men dette forsøket på undergravning av demokratiet i fagbevegelsen førte altså ikke fram.

Dermed kan en altså begynne å skimte et vendepunkt i den offensiv som sosialdemokrater, sosialfascister og andre reaksjonære har satt i gang. De har av alle krefter forsøkt å skape det inntrykk at kommunister og andre progressive arbeidere nå "har gått for langt" slik at arbeidstakere flest ønsker ro og fred på arbeidsplassen og gjerne går til utelukkelse av "uroelementene" fra fagforeninger og klubber. Som en ser i dagspressen har de også lykkes til en viss grad i slike utelukkelsesaksjoner, men nå viser det seg at det tvert i mot er de sjøl som har gått for langt.

De streikende Hammerverkarbeiderne mistet for ei tid mye av den støtte de i begynnelsen hadde blandt arbeiderne på bedriften. "Vi gjorde en feil da vi forlot et av de første bedriftsmøtene i protest", sier an av de streikende. Dette førte til at bedriftsledelsen i samarbeid med den reaksjonære klubbledelsen med Quanvik i spissen kunne få anledning til uforstyrret å skremme og true se ansatte. På denne måten skremte de så mange at de fikk flertall for en rekke vedtak som retta seg mot de streikende.

Det begynner nå også å bli mer og mer klart at Quanvik også har hatt en finger med i spillet ved den politiske oppsigelsen som utløste streiken ved No-Ha. Bl.a. har Paul Inge Dahl, klubbformann ved Skanem, i et leserbrev i Stavanger Aftenblad stilt opp en rekke punkter som viser dette, og til nå har Quanvik ikke kunnet tilbakevise noen av disse punktene. Når det gjelder de 500 kr. som Quanvik har underslått, så har dette bare foregått over et kort tidsrom. Men det er en del ting som tyder på at underslaget har foregått over et sju ganger så langt tidsrom - og beløpet kan dermed altså ganges med sju! Forbundsformann Skau blei

underrettet om underslaget straks det forelå misstanke om det. Han hadde da denne kommentaren: "Kommer dette fram er det ikke bra for dere". Han ville forsøke å holde underslaget hemmelig.

Det er nå sannsynlig at rettssaken mot bedriften vil starte den sjuende oktober. Men streikekomiteen er fortsatt forberedt på å måtte slå tilbake nye forhandlingsforsøk. Imidlertid fortsetter støtteerklæringer og streikestøttebidrag å strømme inn. De streikendes økonomiske situasjon er bra, og de har tilmed bevilget en del penger til folk som er i st reik andre steder. Men dette må sjølsagt ikke avholde noen fra å sende sine bidrag og sin støtte. For at rettssaken skal vinnes trenger de streikende arbeiderne ved No-Ha all den støtte de kan få i tiden framover.

Bedriftsledelsens og NAF/Forbundsledelsens taktikk nå i forbindelse med rettssaken er nettopp den å påvise overfor retten at de streikende står isolert og uten støtte tilmed på arbeidsplassene. Med dette for øye har de lagt opp sin reaksjonære offensiv på flere plan. Det blir gjort forsøk på å splitte opp avd. 25 av jern og met. Og det har lyktes å få fem kubber til å vedta å melde seg ut. Leden personner innen LO/DNA har gitt uttrykk for at de tydelig ser med velvilje på disse reaksjonære framstøtene for å komme tilnake til gamle organisasjonsforhold med småavdelinger, de har nok fynnet ut at storavdelinger kan bli for vanskelige å manipulere. Samtidig er det startet opp en veldig kommunisthets. I de reaksjonære kretser landet over diskuteres det i disse dager hvordan en skal kunne "luke kommunister og venstrevridde vekk fra arbeidslivet". F.eks. har Rolf Haugsvær, formann i klubben på BMV, uttalt at "Marxist-leninister har like lite livets rett som nynazister." "Fag foreningsledere som er lojale overfor LO/DNA-toppen er nå blitt forledet til å sette i verk ei

De sosialfascistiske og andre reaksjonære krefter til offensiv i forbindelse med at Hammerverk- saken skal opp i retten.

kampanje for ro og orden" ved stryking av politiet. Ved et møte i Bergen som skulle behandle dette og som var arrangert av Jern og metall, blei alle fagorganiserte avvist enda de var spesielt invitert. Men politimester Asbjørn Bryhn og statssekretær Karl Eidanger og en hel del pressefolk, de kom inn! Pressens dom var stort sett enstemmig: Hele aksjonen var reaksjonær og høyrevridd.

Streikekomiteen til Hammerverksarbeiderne erklærer at de er fullt klar over at det ikke bare er reaksjonens

hensikt å bruke alt dette som de nå er i ferd med å fabrikere imot dem i rettssalen, men det som er mer alvorlig er at de vil bruke det for å undergrave streikeretten for det arbeidende folk i heile landet. Og nettopp nå trenger vi streikeretten som aldri før. Formannen i streikekomiteen Inge Dreggevik, viser til Burmeister & Wain i Danmark: En streik der blei nylig møtt med trussel om oppsigelse. Skal vi snart få de samme forholda her i Norge?

E.

OPPSIGELSENE VED SULITJELMA GRUBER

Forts. fra side 1

skal den forseres i de to rikeste grube- ne, slik at koppermengden blir omtrent den samme som nå. Det er altså ikke snakk om en midlertidig tilpasning til en vanskelig situasjon, men å utnytte et gunstig tidspunkt til å kvitte seg med arbeidere og omlegge hele drifta. Det var også samme konsernet som for ikke lenge siden fikk innført de arbeidsfiendtlige stemplingsurene og tidsstudiene (Kenningsystemet). Dette vakte en voldsom protest fra arbeiderne, som bl. a. krevde at bedriftsledelsen måtte gå. Fagforeninga har i denne saken spilt en

begrædelig rolle. Den har gitt arbeiderne informasjon og satset på samarbeid med bedriftsledelsen og myndighetene for å få ei løsning. Fra et møte med Industridepartementet i juni heter det bl.a.: "man er klar over at rasjonaliseringene var nødvendig, men man ønsker en mykere overgang enn det Elkem-Spikerverket har lagt opp til". Den korporative fagforeningsstrukturen tilsier at fagforeninga samarbeider med bedriftsledelsen og de statlige myndigheter i forsøket på å administrere oppsigelsene. Den har godtatt selskapets

planer og fullstendig kapitulert.

Det borgerlige arbeiderparti SV fornekter seg heller ikke i denne sak. I stedet for å oppfordre til solidarisk kamp blant arbeiderne for å bevare arbeidsplassene, heter det fra lokalt SV-hold, at de eldre sliterne skal trekke seg til fordel for de yngre. SV går altså inn på Elkem-Spikerverkets premisser og kjører følgelig ut en splitt og herske-politikk blant arbeiderne.

R.H.

Det er ikke uten grunn at vår by kaltes Medveditsa (medved betyr bjørn på russisk). Masser av bjørn lusket stadig omkring i disse trakter som ligger langt fra kulturens sentrum. Der fantes hverken jernbane eller båtforbindelse med ytterverdenen.

En gammel grå elv. Høydedrag på begge sider. Byen lå på en av disse. Livet fløt sakte, drømmende og kjedelig i denne av alle guder bortglemte plass. I skolen ble vi proppet med latin, gresk og bibel - kort sakt med alt som etter all beregning kunne forsumpe den levende sjel. Bøker som behandlet samfunnsviktige spørsmål fikk vi ikke lov å eie. Våre åndelige formyndere tok dem fra oss og straffen for en sådan forseelse var mørk arrest.

Våre lærere var åndsutviklingens bødler.

Vi drog et lettelsens sukk da vi til slutt greide eksamen og fikk gi oss iveri til universitetet. Vi tørstet etter kunnskap, frihet og mulighet til å kunne utføre noe nyttig for menneskeheten. Levende brodder spiret emu i våre sjeler skjønt bødlerne gjorde sitt beste for å utrydde dem.

Men St. Petersburg viste seg snart å være emu verre. Eneherskerveldets iskolde tåke lå kvelende overalt - og så over universitetslivet. Det høres kanskje merkverdig, men - vi var sosialister. Naive og ukyndige selvfølgerlig, men vi følte det uriktige i å nyte godt av liv og solskinn, av grønn skog, herlig strand og glade menneskestemmer, når det samtidig rådet så ubeskrivelig fattigdom, uvitenhet og lidelse blandt de brede befolkningslag.

Men vi ønsket å leve.

Vi trodde på underverker, at noe helt plutselig, noe mystisk skulle hende, at allting skulle forandre seg, at folkets lykke skulle komme. Iblandt ble vi grepet av fortvilelse. Vår naive tro var i dårlig overensstemmelse med den hårde virkelighet - politi, gendarmer, spioner, provokatører, fengsler, forvisninger til Sibir og politiske mord. Våre hjerter og øyne forsøkte forgjeves etter noe å støtte seg til og bli fortrolig med.

Studentene, gutter og jenter, organiserte studiesirkler for selvstudium. Jeg ble medlem av en slik. Der lærte jeg for første gang at det fantes en videnskap som heter politisk økonomi - at alt her i livet i siste instans avgjøres av de økonomiske forhold. For første gang hørte jeg tale om en mann som het Karl Marx. Ja, så uvitende var vi.

I sirkelen skulle vi begynne å lese hans store verk Kapitalen. Nåvel, tenkte jeg, la oss studere Marx. Jeg

HVORDAN VI LESTE "KAPITALEN"

Av A. Serafimovitsj

syntes det var nokså likegyldig hvilket emne vi valgte. En av de eldre studentene fant det noe forhastet å begynne med Kapitalen, når vi ikke hadde den ringeste anelse om hva politisk økonomi var.

- Dere kommer ikke til å forstå noen ting - det blir bar å sløse med tiden. Følg mitt råd, Begynn med en letter bok om dette emnet - siden blir det kanskje lettere for dere å forstå Kapitalen.

Vi var en gruppe på 15-16 gutter og jenter da vi begynte. Ingen hadde noen anelse om hvor tungt fordøyelig Kapitalen var. Vi trodde først at det var meget enkle og almindelige saker denne Marx befattet seg med.

"Varen er nærmest et ytre begrep, en ting som gjennom sine egenskaper tilfredsstiller et menneskelig behov..." Dette var ikke vanskelig å forstå. "20 alen lintøy er lik en frakk eller 20 alen lintøy har samme verdi som en frakk." Også dette forstod vi meget lett.

Hvorfor skulle det være så betydningsfullt å pugge slike ting? Det kunne vi ikke begripe, feilen med oss var at vi godt forstod hvert ord for seg, og når vi fammenføyte ordene til setninger forstod vi disse også - men, når vi forsøkte å sammenfatte alle disse setninger til en ensartet tankegang, da mislykkedes det fullstendig for oss, og vi måtte begynne med begynnelsen igjen. Vi arbeidet 5 og 6 timer hver kveld. Vi behandlet i alle fall ikke mer enn en halv side på en kveld, og neste kveld hadde vi glemt hva den inneholdt, og vi måtte begynne på begynnelsen for å kunne fortsette.

Jeg følte meg meget trett - åndelig trett. Av og til overmannedes jeg av en forferdelig døsighet. Jeg satt og lyttet, betraktet leppene som beveget seg på den kameraten som leste. Plutselig begynte øyelokkene mine å falle ned - ansiktet til den kamerat som leste av boken ble langt og smalt som en tranehals. Siden begynte den å ligne spiret på Peter Paulsfestningen - den svalet av og til. Så plutselig....

Jeg strakte meg i stolen, tittet skamfull omkring meg - var det noen som hadde merket mitt tilfeldige fravær? Så anstrengte jeg meg igjen - grep tak i hvert ord... men igjen så jeg spiret på Peter Paul....

Slik fortsatte det. Om noe blev hengende igjen i skolten skyldtes det at vi alltid leste om og om igjen, helt opp til tredve ganger. Vår lille studieflokk begynte å skrumpe inn litt etter

litt. Snart var vi bare et halvt dusin igjen i sirkelen. Vi som ble igjen kunne ganske enkelt ikke slutte. Marx hadde grepet oss med sine jermtenger, og vi kunne ikke slippe unna.

Hva lærte han oss? Han sa oss at en ny verden skapes bare gjennom menneskelig arbeid. Tross alt sitt sofisteri - sa Marx til de borgerlige kapitalister - skaper kapitalen ingen ny verden, det bare øker arbeidets produktivitet. Bare arbeidet, det levende menneskelige arbeid skaper en ny verden.

På denne måten, linje etter linje, side etter side, slår Marx istykker den borgerlige videnskap og reiser sin egen videnskapelige kjempebygning på dens ruiner. Etterhånden begynte døsigheten å vike. Det kjentes som om vi hadde kravlet oss opp av en hengemyr og opp på fast fjell. Alt begynte å lysne og klarne i vår bevissthet. Før hadde vi tid til å føle sjelskvaler ved tanken på det arbeidende folks elendighet. Nå forstod vi at hvor nobel og edel, hvor ærlig og sympatisk enhver individuell kapitalist enn kunne være - og det finnes virkelig sådanne - hvor mange sykehus, stiftelser og biblioteker han enn har opprettet til almenhetens fordel, så er han iallfall i bunn og grunn ingenting annet enn et bloddryppende villdyr. De gaver han strødde omkring seg er ingenting annet enn en del av den merverdi han frarøvet sine sultende og fattige arbeidere.

Nå begynte vi å forstå, ikke bare at det eksisterte klassekamp - det hadde vi vært vidne til på forhånd - men denne klassekamps urokkelige lovbundethet. Etter å ha gjennomgått de første plagsomme vanskeligheter begynte marxismen nå å fengsle oss på samme uimotståelige og spennende måte som en god roman. Med stor kunstnerisk genialitet stilte Marx oss overfor de store gripende bilder av arbeiderklassens liv i England under den opprinnelige kapitalistiske akkumulasjon; han viste oss den jernhårde handelsutvikling som uimotståelig driver det kapitalistiske system fremover mot sosialismen.

Vi som befant oss midt i tsarismen og det borgerlige herredømmes mørke begynte nå å se en ny dag flamme i det fjerne. Ved marxismens hjelp kunne vi nå forstå meningen med å leve, arbeid og kjempe!

Nytt framstøt for inntektspolitisk råd fra LO

L.O.-ledelsen forsøker seg nå ad omveier å nå fram til det som "Skånlandutvalget" la opp til. Igjen er oppskriften: Felles forpliktende samarbeid i statlig regi mellom fagorganisasjonene og kapitalistene. Den "tradisjonelle" faglige kamp skal også formelt avskaffes som fagorganisasjonenes virkemiddel.

L.O.-ledelsen har nylig sendt ut et dokument som klart uttrykker dens ønske om for godt å avskaffe fagbevegelsen som arbeidernes organiserte uttrykk for kamp for deres interesser mot bedriftseierne og kapitalens utbytting.

Dokumentet utgir seg for å være en innbydelse til debatt. Temaet er: "Pris- og inntektspolitisk samarbeid - til lønnstakernes fordel?" utgitt av L.O. juli 1975.

Det går tydelig fram av dokumentet at man har tatt til etterretning den solide opposisjon som kom fra de fagorganiserte da såkalte "Skånlandutvalgets innstilling" kom for ca. 2 år siden. Den gikk som bekjent ut på oppretting av et inntektspolitisk råd bestående av representanter fra Staten, NAF, L.O. og de viktigste "næringsorganisasjoner" som Industriforbundet samt bøndernes og fiskernes organisasjoner. Dette ble kalt "Rådet for pris- og inntektspolitikk", og "Rådet" skulle ha utstrakt myndighet og kompetanse over de ulike organisasjoners egne standpunkter, samtidig som "Rådets" vedtak forpliktet organisasjonene til å gjennomføre vedtak i Rådet.

Vi kan bare tenke oss de utfyllende statlige lover og den statlige utøvelse av makt som skulle institusjonere dette tiltak og sørge for gjennomføringa av Rådets direktiver.

Storparten av landets arbeidere avviste dette plumpe forsøk på avskaffelse av legale fagforeninger og vi nølte ikke med å kalle det et forsøk som tenderte mot en rein korporativ statsdannelse med klare paralleller til Mussolinis system i det fascistiske Italia i sin tid.

L.O.'s representant i Skånlandutvalget var med på omstillinga, men først etter at protestbevegelsen hadde fått almen tilslutning hos de fagorganiserte valgte L.O.-ledelsen en taktisk retrett (for ikke å bli helt avslørt) og ga uttalelser om at L.O. ikke hadde tatt noe endelig standpunkt for innstillinga. (Men de passet seg samtidig behendig for å si at de forkastet innstillinga). Den oppnevnte L.O.-representant i Skånlandutvalget var plutselig blitt en privatperson!

Men man skal ikke la seg lure av dette taktikkeri. Herrerne i L.O.-ledelsen har ved flere anledninger bevisst at det er hensikt for godt å avskaffe den tradisjonelle fagforeningsbevegelse for å erstatte den med en reindyrket organisert klassesamarbeidsinstitusjon - hvor ethvert tilløp til klassekamp fra arbeidernes side skal elimineres. (Det kan bare bety: slås ned.)

Men de kryper langsomt fram med mye lure taktiske opplegg. (For plumpe framstøt går ikke, - det har de etter hvert lært.)

Når L.O.-ledelsen har sendt ut sitt opplegg "Pris- og inntektspolitisk samarbeid - til lønnstakernes fordel?" spiller de med sordin. De har valgt å sette et spørsmålstegn på slutten av den provoserende tittelen - for at den kanskje ikke skal virke provoserende, men virke uskyldig. Er du enig i nødvendigheten av et bredere inntektspolitisk samarbeide?

Kryss av ja eller nei!

De resterende spørsmål (som man sikkert venter at deltakerne løselig har kikket igjennom) vil vise enhver at hvis man har svart feil, dvs. nei på første spørsmål, da har man dumpet for-

di resten av "kurset" baserer seg på et ja i første spørsmål. Resten er nemlig Tagt opp slik at hva man enn svarer på resten av spørsmålene så dreier det seg bare om formelle og små nyanser i et opplegg som i sine intensjoner fullt ut tilsvarende "Skånlandutvalgets" intensjoner i dets innstilling.

Vi håper at klassebevisste arbeidere vil avsløre humbugen.

Bekjemp alle nye tiltak som ytterligere vil redusere fagorganisasjonenes betydning for arbeiderklassen!

Bekjemp tiltakene for å strømlinjeforme fagforeningene for klassesstatens behov!

Avvis klassesamarbeidet prinsipielt!

KH

Fagapparatet - en del av staten

Kommunistisk Arbeiderforbund har utgitt et eget hefte om den økonomiske kampen, med tittelen TVERS GJENNOM LOV TIL SEIER.

Heftet inneholder bl.a. en oppsummering av fjorårets streikebevegelse i Norge, artikler av Arvid Hansen og Friedrich Engels, og ikke minst Den Røde Faglige Internasjonales "Strassbourger-teser" fra 1929. I tilknytning til det siste har vi også tatt med introduksjonen til tesene i RFI's tidsskrift DIE ROTE GEWERKSCHAFTSINTERNATIONALE, en introduksjon som setter tesene inn i sin historiske sammenheng, og som vi offentliggjør her bl.a. fordi den plasserer RFI i samme type konfrontasjon med opportunisten som kommunistene i dag står oppe i i Norge.

Vi håper at heftet kan bli til hjelp i den økonomiske kampen som arbeiderklassen fører mot kapitalen, og oppfordrer til å spre og diskutere det på arbeidsplassene. Heftet koster kr. 7. - (ikke kr 5. - som angitt i forrige nr. av den røde Arbeideren) og kan bestilles fra Kommunistisk Arbeiderforbund, postboks 2863, Kampen, Oslo 5.